

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΛΕΟ DARTHEY

Η ΓΚΑΦΦΑ

(Η μαρκησία, ενώ έτοιμάζεται να βγῆ ἀπ' τὸν πύργο της, δίνει τὶς τελευταῖες παραγγελίες της στὸν γέρο-θυρωρό της, τὸν ἀφρωσιωμένο φύλακα τοῦ σπιτιοῦ).

ΜΑΡΚΗΣΙΑ. "Ἄκου μιὰ στιγμή, Γιάννη. "Όταν λείπω ἐγώ, ἰσὺς ἔρθῃ ἀπ' τὸ μεσιτικὸ γραφεῖο τῆς Ἰαέν, ἕνας νέος, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ὑπηρέτη μου ποὺ ἔφυγε χθές. Δώσε του τὶς σχετικὲς ὁδηγίες καὶ περίμενέ με. Δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Πολὺ καλὰ κυρία. Μαρκησία.

(Ἦστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς πλησιάζει στὸν πύργο ὁ ὑποκόμης Ἄρσεν ντὲ Λιέρ, ἕνας νέος δευτεῖος καὶ λίγο κοιτός. Πρὶν προχωρήσῃ, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὰ κίτρινα γάντια του καὶ στὸ μεγάλο κόκκινο τριαντάφυλλο ποὺ ἔχει στὴν μπουτονιέρα του).

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (μέσα του). Θεέ μου! Πόσο ἀστεῖος θὰ φαίνομαι αὐτῇ τῇ στιγμῇ... Πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῶ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν κυρία μαρκησία καὶ νοιώθω, δὲν ξέρω, γιὰτι, κάποιον μικρὸ φόβο. Μὰ αὐτὴ ἦταν τόσο καλὴ μαζὺ μου, τὸ περασμένο καλοκαίρι στὰ λουτρά καὶ τώρα μάλιστα ποὺ πρόκειται νὰ παντρευθῶ τὴν ἀνεψιά της, πιστεύω ὅτι θὰ μὲ συμπαθήσῃ πιὸ πολὺ...

(Κοντοστέκεται λίγο καὶ τέλος ἀποφασίζει νὰ χτυπήσῃ. Ὁ Γιάννης ἀνοίγει).

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (ἀφήνει τὸ κατέλλο του καὶ προχωρεῖ δεξιὰ μέσα στὸν διάδρομο ὑποκλινόμενος διαρκῶς)... Μήπως... μήπως εἶνε ἐδῶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἢ κυρία μαρκησία; Θέλω...

ΓΙΑΝΝΗΣ (διακόπτοντάς τον ἀπὸτομα). Καλὰ, καλὰ, φίλε μου... Ξέρω τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς...

"Ἐλα μαζὺ μου...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (ἐκπληκτός). Τί εἶδους ὑποδοχὴ εἶνε αὐτὴ!... Δὲν θάνα στὰ καλὰ του αὐτὸς ὁ γέρος.

ΓΙΑΝΝΗΣ (ὀδηγώντας τον στὸ δωμάτιο τῆς υπηρεσίας). Στάσου τώρα, κάθησε ἐκεῖ...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (ταραγμένος). Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτί μ' ἔφερε ἐδῶ... Φαίνεται ἔτσι τὸ συνηθίζουν!...

ΓΙΑΝΝΗΣ. "Ὅσπου νὰ γυρίσῃ ἢ κυρία, μποροῦμε νὰ φλυαρήσουμε λιγάκι... (Ἐνῶ ὁ ὑποκόμης παραξενεμένος διορθώνει τὴ ζακέττα του, ὁ Γιάννης τὸν κοιτάζει προσεχτικὰ ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ μονολογεῖ)...

Πούφ!... Εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας ἀπ' τοὺς μωιγιάγγιχτους ὑπηρέτες τῆς μάδας, ἀπὸ κείνους ποὺ ντύνονται καλύτερα ἀπ' τ' ἀφεντικά... (ἔπειτα μὲ δυνατὴ φωνή).

Μὰ τί βλέπω; Λουλοῦδι στὴ μπουτονιέρα!... "ὦ! Εἶσαι πολὺ περίεργος, φίλε μου.

"Α! Πετάξέ το!... πετάξέ το!... Ἡ μαρκησία δὲ θὰ σοῦ τὸ συγχωροῦσε ποτέ... ποτέ...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (τρομαγμένος). — "ὦ! Ἀλήθεια; (πετάει τὸ τριαντάφυλλο).

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ αὐτὰ τὰ κίτρινα γάντια πάλι τί θέλουν αὐτὸ;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (ἀνήσυχος). — Δὲν τῆς ἀρέσουν;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Δὲν σὲ μέλει ἐσένα ἂν τῆς ἀρέσουν ἢ ὄχι, μὰ αὐτοῦ χρώματος γάντια δὲν πηγαίνουν... Προτιμῶνται ἄσπρα ἢ μαῦρα... "Α! στάσου, πάρε τὰ δικά μου... Εἶνε λιγάκι μεγάλα, μὰ δὲν πειράζει!... Κι' αὐτὴ ἢ ἀνοιχτὴ ζακέττα; Κουμπώσου γιὰ τὸ Θεό... κουμπώσου γρήγορα!... Μὴ λησμονεῖς ὅτι ἢ κυρία δίνει μεγάλη σημασία στὸ ντύσιμο...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (χωμένος μέσα στὴ ζακέττα του, φορώντας μαῦρα γάντια ἐνὸς φορῆς μεγαλύτερα ἀπ' τὰ δικά του καὶ συγκινημένος)... Θεέ μου! Εἶνε λοιπὸν τόσο αὐστηρὴ, τόσο τρομερὴ...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Αὐτὴ τρομερὴ ;... Καθόλου. Εἶνε καλὴ γυναῖκα κι' ἐγὼ σὲ συμβουλεύω τώρα, πῶς νὰ παρουσιαστῆς μπροστὰ τῆς γιὰ πρώτη φορὰ. Αὐτὴ ἢ θέσι εἶνε καλὴ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐπιδικούν πολλοί...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (μέσα του). "Ὅστε ἔχω καὶ ἀντεραστάς;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὸ κτήμα εἶνε καλὸ, ὁ πύργος θαυμάσιος, στὸ Παρίσι περνοῦμε χρυσὴ ζωὴ, ὅσες φορὲς τὸ ἐπισκεπτόμαστε κι'

ὄλο μὲ ἀριστοκράτες ἀνακατεῦμαστε. (Ὁ ὑποκόμης ξεροκαταπίνει εὐχαριστημένος). Ἀμάξια, φαγητά, ὅ,τι θέλει ἢ ψυχὴ σου...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (μὲ θαυμασμό)... Τί λές!...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τώρα ἂς ἔρθουμε στὸ ζήτημα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει πιὸ πολὺ... (Τοῦ χτυπάει φιλικὰ τὸν ὦμο). Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴν κουζίνα, κατεργαράκο μου!... Αὐτὴ σ' ἐνδιαφέρει περισσότερο, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Θεέ μου! Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὲς ἢ λεπτομέρειες δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καθόλου!...

ΓΙΑΝΝΗΣ (περιφρονητικά). Πῶς; Λοιπὸν σύμφωνοι; "Ὅλα εἶνε ὑπέροχα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μαρκησίας!...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. "ὦ! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ξέρεις, πολὺ εὐχαριστημένος...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μόνο ποὺ λησιμόνησα τῇ... μικρῇ!...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Ποιὰ μικρῇ;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Νά... τὴν ἀνεψιά τῆς κυρίας, τὴ δεσποινίδα Ἀννέττα. Μιὰ μικρούλα δεκαοχτῶ χρονῶν, ὡμορφὴ καὶ κομψή. (Ὁ ὑποκόμης χαμογελάει χαρούμενος). Ἀλλὰ εἶνε μιὰ σουσουράδα, φίλε μου, τί νὰ σοῦ πῶ... Γκρινιάρρα, στραβοκέφαλη, καπριτσιόζα... Παληκορίτσο...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέτε;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὴν ἀλήθεια σοῦ λέω... Δὲν μὲ πιστεύεις; Τὶς προάλλες ὁ προκάτοχός σου...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν παίρνῃ χαμπάρι ἀπὸ τὴν παρεξήγησι). "Ὅστε ἦρθε καὶ ἄλλος πρὶν ἀπὸ μένα;

ΓΙΑΝΝΗΣ. "Ἐνας μόνο ;... Ὀλόκληρες ντουζίνες, φίλε μου... Κι' ὄλοι ἔφυγαν ἐξ αἰτίας αὐτῆς!...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (στενοχωρημένος). "ὦ! Θεέ μου!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τί λέγαμε λοιπὸν; "Α! Ναί! Τοῦ προκατόχου σου ποὺ λές, τοῦ πέταξε στὸ κεφάλι τὸ πιάτο... γιὰτί μύριζε ἀπὸ ψάρι!...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (μὲ ἀγανάκτησι). Καὶ τί ἔφταιγε αὐτὸς ὁ κακομοῖρης!... Αὐτὸ ἦταν ἄδικο!...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ σὰν ἦταν ἄδικο, τί τὴν μέλει αὐτῇ; Θὰ τὴν ἰδῆς ὅμως μόνος σου καὶ τότε...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ (κατατρομαγμένος). "ὦ! "Ὀχι, ὄχι!... Γιὰτί προτιμῶ νὰ φύγω, ξέρεις, ἀπ' ἐδῶ, ἀμέσως... αὐτὴ τῇ στιγμῇ κιάλας!... Πέστε στὴ μαρκησία ὅτι ἡμουν ἀδιάθετος... "Ὅτι... ὅτι... Πές της ὅ,τι θέλεις,

τέλος πάντων... Στάσου... Πάρε τὰ γάντια σου ποὺ μοῦδωσες... Φεύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ πάντα!... "Α! Ξέχασα τὰ κίτρινα γάντια μου!... (τὰ φορεῖ στὰ χέρια του θυμωμένος)...

Καὶ τὸ τριαντάφυλλο ; Τ' ὄραϊο μου τριαντάφυλλο; (τὸ παίρνει ἀπὸ κάτω)... Καλὴ ἀντάμωσι, φίλε μου!... Καὶ εὐχαριστῶ!... Σ' εὐχαριστῶ παραπολύ!... Μ' ἔσωσες ἀπὸ ἕνα τέτοιο κίνδυνο... Θὰ σ' εὐγνωμονῶ σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ! (φεύγει κρατώντας τὸ τριαντάφυλλο στὸ χέρι του).

(Ἦστερ' ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἐπιστρέφει ἢ μαρκησία).

ΜΑΡΚΗΣΙΑ. Πές μου, Γιάννη, τί συνέβῃ; Εἶδα στὸν δρόμο τὸν ὑποκόμητα ντὲ Λιέρ, ποὺ ἔβγαине ἀπ' ἐδῶ... Ἦταν πολὺ ταραγμένος, ἀγνώριστος, δὲ στάθηκε οὔτε νὰ μὲ χαιρετήσῃ!...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὁ ὑποκόμης;

ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ναί, ἕνας νέος μὲ κίτρινα γάντια καὶ κόκκινο τριαντάφυλλο...

ΓΙΑΝΝΗΣ (κατατρομαγμένος). — Πῶς... δὲν ἦταν ὁ νέος ὑπηρέτης ;

ΜΑΡΚΗΣΙΑ. Δυστυχία μου!... Ἦταν ὁ ὑποψήφιος γαμπρός μου!...

